Ч. 186 Неділя 21 серпня (2 вересня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Є. Е. Міністер др. Пленер у Львові.

Вже від кількох днів перебуває Міністер скарбу др. Пленер разом зі своєю женою у Львові, витаний щиро комітетом вистави. Міністер приїхав до Львова ще 29 м. м. Того дня рано явив ся він на виставі. При брамі повитав д-ра Пленера директор вистави Мархвицкий, котрий пані Пленеровій (з роду угорского Еетвеш) подав букет рож. Коло павільону Архикнязя Альбрехта привитав гостий комітет виставовий під проводом презеса кн. А. Сапіги. Гості удали ся передовсім до павільону Міністерства скарбу, де їм виставлені предмети поясновали віцепрезидент Дирекциї скарбу Коритовский, директор винницкої фабрики тютюну і салінарний радник Вайдович. Оглядаючи відділ тютюневий п-ї Міністрова замітила, що її мати одержала за тютюн золотий медаль, а у відділі салінарнім оповідала, що в копальни в Величці, котру звиджуваня недавно, подобав ся їй дуже сьпів гірників: Boga rodzico!

В павільоні ловецкім задержано ся при пластичній мапі Галичини, а п. Пленерова, вказуючи на Морске Око, спитала: „Водили ви сюди Векерлього?“ — Поясненя що-до Морского Ока уділяли ґр. Ст. Бадені і пп. Горайский та Коритовский, котрий закінчив свої поясненя: „Все промовляє за тим, що спірна територия належить до Галичини“. На се відповіла п. Пленерова: „Мадяри твердять, що річ має ся противно“, — а Міністер докинув: „Се очевидне, що границя йшла хребтом гір; впрочім думаю, що то спір не між Галичиною і Угорщиною, але між Замойским і Гогенльогим“. П. Горайский закінчив сю розмову увагою, що за справедлистию по стороні Галичини промовляє і то, що спірний грунт належить до галицкого району податкового.

Відтак оглянули гості відділ лїсництва і перейшли до угорского павільону. Там повитав їх комісар Мадурович угорскою промовою, подавши п-ї Міністровій букет. Відтак пішли на боїско, де заставляли обід для Членів з'їзду кружків рільничих. При тій нагоді замітив ґр. Стан. Бадені про галицкий стан селяньский: „Перед двома днями мали ми у Львові віче селяньске, котре сьвідчить, що леґенда про галицкого хлопа, будьто би зовсім нездарного, зовсім неправдива. Наші селяни вже досить інтеліґентні і займають ся справами публичними“.

Міністерска пара оглядала ще инші павільони, між ними палату штуки і рацлавицку панораму. Міністрова сказала, що вистава робить на ній, яко на Мадярці, велике враженє, тим більше, що між Мадярами і Поляками від давна є взаїмна симпатия.

По сніданю, котре заставив п. віцепрезидент Коритовский у французкій реставрациї, Міністер від'їхав до міста, де уділяв авдиенциї, а п. Міністрова в товаристві кн. Сапіги, ґр. Ст. Баденього і Мархвицкого оглядала відділ етноґрафічний і архітектуру. Вечером міністерска пара була на обіді у ґр. Сіміньского-Левіцкого.

На другий день був Міністер на вправах скарбової сторожі на Сигнівці коло Львова, а так з іспиту учеників, як і з цілого урядженя школи був дуже вдоволений і висказав бажанє, щоби подібні школи заложено і в инших краях коронних. Потім вибрав ся на виставу, де вже его дожидала п. Міністрова. Оглянувши павільон промисловий і ґр. Андрія Потоцкого гості перейшли до павільону шкіл середних; народних, в котрім поясняли предмети радник Барановский, Барвіньский і другі.

По сніданю у французкій реставрациї, на котре запросив гостий п. Дав. Абрагамович, оглядали ще павільон Виділу краєвого, мавзолей Матейка і павільон промисловий, по чім вернули до міста. На обіді були Пленери у кн. Сапіги, а вечером на бенкеті у Коритовского в комнатах дирекциї скарбу, на котрий явив ся також мін. Шенборн, приїхавши вечером до Львова.

На обіді у князя Адама Сапіги, данім на честь Є. Е. п. Міністра скарбу і его жени, явили ся: Є. Е. п. Намістник, Маршалок краєвий, ґр. Сіміньскі-Левіцкі, пп. Абрагамовичі, ґр. Ст. Бадені, Авґуст Горайский, А. Хамец, др. Витолд Коритовский, президент міста Мохнацкий, Стан. Брикчиньский, др. Здислав Мархвицкий і Юлій Міколяш.

Підчас обіду мав господар дому князь Адам Сапіга таку промову:

„У кождого Поляка гість сьвятостию і вже з тої причини міг Є. Е. п. Міністер скарбу бути певним незвичайно сердечного принятя у нас. Однак ми вдячні єму ще й за се, що відвідів нашу виставу. Ми бачили, як він докладно старає ся пізнати виставу, край і людий. Сподїваємо ся, що вистава наша пересьвідчила Єго Ексцеленцию, що вміємо і хочемо працювати, а не сумніваємо ся, що в тій праци можемо числити на его зичливу підпору. Характер і розум Є. Е. п. Міністра скарбу ми знаємо так добре, що по нашій думці вільно нам на них числити.

Ми вдячні Єму і за то, що приїхав до нас

---

48)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Наконець настала пора, коли доктор міг розпочати свій трудний похід. Він був певний того, що по так довгій неприсутности, коли его через пятнайцять лїт уважали за помершого, ніхто его не пізнасть, і так приїхав він до Дубровника саме в пору, коли син Стефана Батораго залюбив ся був в донцї Сіляса Торонталя, а він хотїв тепер ту любов за всяку цїну розірвати. Ще памятаємо, що тогди стало ся, коли вмішав ся Сарканій та які були з того наслїдки для обох сторін; як принесли Петра до дому его матери і що зробив доктор в тій хвили, коли здавало ся, що молодець вже умирає; як і серед яких обставин він провів его знову до житя і представив ся єму відтак яко правдивий Матій Сандорф.

Треба було тепер лїчити Петра, а відтак сказати єму то, чого він не знав, то єсть, що его батько і оба его товариші погибли через підлу зраду; треба було єму сказати, хто були зрадники і він мусів стати ся неумолимим судиєю в справі, котру доктор хотїв залагодити без людского суду, поваяк він сам став ся жертвою того суду.

Отже насамперед треба було брати ся до лїченя Петра! Доктор взяв ся его лїчити, як міг і знав.

В перших осьми днях, коли Петра привезли на остров, було з ним таки дуже небезпечно, він важив ся межи житєм а смертию. Не лиш що его рана виглядала якось дуже непевно, але ще й в голові єму дуже було помішало ся. Єму прийшла на гадку Сара, котра вже, як єму здавало ся, мабуть віддала ся за Сарканього; відтак нагадав собі на свою матір, котра его оплакує, ба ще й воскрес перед ним ґраф Матій Сандорф, що жив під іменем доктора Антекірта — Матій Сандорф, найщирійший приятель его батька. Від того всего могло єму таки направду попутати ся в голові.

Доктор не відступав Петра день і ніч. Чув, як він в горячці повтаряв заєдно імя Сари Торонталївної. Видів, як дуже він полюбив єї і яка взяла ся Петра мука від того, що віддала ся тота, котру він любив. Мусів отже отже наконець поставити сам собі питанє, чи така велика любов не готова противити ся всему, навіть і в тім случаю, коли-б Петро довідав ся, що Сара єсть донькою чоловіка, що зрадив его батька, що его продав, убив. А всеж-таки хотїв доктор то єму сказати. Він рішив ся на то, уважав то своїм обовязком.

Може яких двайцять разів здавало ся, що Петро буде умирати. Був вже і на тїлї і на дусї так ослаб, що не пізнавав Матія Сандорфа, котрий стояв єму в головах. Вже не мав навіть на стілько сили, щоби вимовити імя Сари.

Але дуже старанний догляд поміг єму перебути тяжку недугу. Сила молодости взяла верх. Недужий почав поправляти ся на тїлї, але на дусї все ще був слабий. Рана почала гоїти ся; легки стали знову правильно робити і дня 17 липня був вже доктор певний, що Петро буде жити. Того дня пізнав він доктора знову. Слабим, ледви слишним голосом закликав він знову его по имени.

— Я лиш для тебе, мій сину, Матій Сандорф, а більше для нікого.

А коли Петро видив ся на него такими очима, як хотїв его спитати, що то має значити, додав він:

— Пізнїйше, пізнїйше!

В привітній комнатї, котрої вікнами, зверненими до півночи і всходу, міг входити сьвіжий воздух, а перед котрими росли красні, вічно зелені дерева, що їх обливала весело пливуча водиця потічка, мусів Петро скоро приходити до здоровля. Доктор не переставав доглядати его. Що хвильки заходив до него, а коли вже видко було, що єму полекшало, то приставив до него чоловіка, котрий мав его доглядати, а на котрого обачність і добру волю можна було спустити ся.

Тим чоловіком був Поент Пескаде, котрий так само був щирий для Петра Баторого, як і для доктора. Розуміє ся, що він і Кап Матіфу мовчали о тім, що діяло ся на кладо-

не сам, а з женою, моєю вельми поважаною сусїдкою. (П-ї Міністрова сидїла коло кн. Сапіги). Нехай она позволить сказати собі, що я мав честь числити ся до довголїтних почитателів єї бл. п. вітця і що єсли думаю коли про благородних, справдї патріотичних і знаменитих мужів, то передовсїм згадую і буду згадувати покійного ґрафа Естеша. Ще раз складаю щиру подяку за відвідини і підношу чарку на честь Є. Е. п. Міністра і Єго достойної жени".

На ту промову кн. Сапіги відповів п. Міністер скарбу так: „Я дуже вдячний і глубоко зворушений словами, які кн. Сапіга зволив про нас сказати. Гостинність польска була менї здавна знана, але се приняте, яке нам ту в краю приготоволи, не лише для нас дуже лестне, але й робить як наймилїйше вражінє. Також радує мене і се, що можу по богато лїтах оглядати сей край знову і бачити незвичайний поступ єго культури і єго добробуту.

В Кракові робили на нас вражінє великі історичні спомини вашого народу, а скарби польскої штуки і польскої науки дивуваля нас; однак ту у Львові не лиш великий розвій міста, але й справдї подиву гідний результат вистави сьвідчить, що зроблено в краю від 25 лїт. У всїх краях, а передовсїм в краях не належачих до західної Европи, маси народу підносять ся не від разу; до того потрібно працї меншого круга інтелектуального високо розвинених мужів, щоби уровень народу помалу піднести. Жива участь провідників краю в житю публичнім і повні довіря відносини їх з населенем сельским суть причиною, що вплив їх росте і що они причиняють ся до збільшеня пожитку і добробуту для свого краю.

Чую ся дуже щасливим, що тепер також лично міг я то замітити в тім краю, а дає менї то велике вдоволенє, що великі законодатні задачі Ради державної сповнять ся щасливо при участи послів сего краю, чого можна сподївати ся.

Дїйстно зворушили мене гарні слова, сказані князем про мою жінку, котра унаслїдила прикмети свого знаменитого батька. Дякую за се сердечно князеви. Князь то один з тих визначних патріотів, що безнастанно працюють для добра свого краю, — він справдїшний representative Mann, — а дякую заразом вам всїм, панове, і підношу чарку на честь Є. княжої Сьвітлости".

Вчера пп. Міністри Пленер і Шенборн були в Буску, звідки вернули вечером.

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар буде удїляти в часі своєї гостини у Львові в понедїлок дня 10 вересня с. р. перед полуднем в своїй резиденциї (в палатї Намістниківскій) загальних авдієнций. До тих авдієнций треба вписувати ся почавши від четверга, 6-го вересня, у придворного секретаря канцеляриї кабінетової, бар. Корнеля Гана, котрий буде урядувати в бунинку ц. к. Намістництва.

З нагоди виборів до Ради державної в Бернї, постановили моравскі Старо- і Молодочехи поступати спільно при виборах і вибрали в тій цїли спільний комітет, зложений з мужів довіря обох партий. — При виборах до Ради державної з куриї громад сїльских в Гермаґорі, в горішній Каринтиї, звідки виходив доси завсїгди кандидат лїберальної партиї, вийшов сим разом кандидат консервативної партиї Пайтлер, 77 голосами на 146 голосуючих.

З Льондону наспіла вість о якімсь не удавшім замаху на житє анґлїйскої королевої Вікториї. Коли оногди королева мала їхати з Осборна до Шкоциї, хотїв якийсь робітник в Бермінґемі дістати ся о півночи на дворець, саме, коли мала переїздити королева, але жандармерия єго здержала. Він добув тогди револьвер і хотїв боронити ся, але єго зараз арештовано. Анґлїйска праса не приписує сему фактови нїякої ваги.

З Петербурга доносять до N. fr. Presse, що росийска ескадра не могла доси вибрати ся до Кореї для того, що лоди канонїрскі „Гремячий" „Одважний", ще не готові з своїм узброєнєм. Они вже незадовго відпливуть.

Цар, цариця і наслїдник престола а також вел. кн. Михайло Александрович і вел. княгиня Ольга Александровна виїхали оногди в полудне з Петергофу до Біловежі. З царем поїхав також московский лїкар Сахарин.

Бувший секретар кн. Александра Батенберґского, Головин, що проживає тепер в Ловчи, в Болгариї, прислав письмо до болгарскої ґазети „Свободно Слово", в котрім каже, що вість, яку подала одна з болгарских ґазет, мов би Стамболов переговорював з ґрафинею-вдовицею Гартенав в справі проголошеня єї сина гр. Гартенава князем болгарским, єсть простою брехнею. Головин каже, що так само єсть видумкою і вість, мов би то кн. Франц-Йосиф Батенберґский старав ся о престол болгарский.

Новинки.

Львів дня 1 вересня.

— **Комітетови** для помочи погорїльців в Канчузї в повітї ланцутскім удїлив Є. В. Цїсар 400 зр. запомоги.

— **Іменованя.** О. Ян Лада Гнатовский іменований рим. кат. катихитом при V. ґімназиї у Львові. — Генрик Ляйґ провізоричним ветеринарем пов. в Богородчанах.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ветеринарів повітових: Стан. Гарасимовича з Тернополя до Скалату, Омел. Гриневецкого з Вадовиць до Терноберега, Вол. Махальского з Чорткова до Коломиї, Ферд. Цернера з Терноберега до Вадовиць, Віктора Тиховского зі Скалата до Борщева, Генрика Рора з Борщева до Тернополя, Андр. Мізгору з Богородчан до Чорткова, а пограничних оглядачів: Осипа Вендриховского з Осьвітима до Щакови і Антона Шиманьского зі Щакови до Осьвітима.

— **Щедрі жертви** прислали з Перемишлян пп. Кость Підвисоцкий, артист руского народного театру і єго жена Юлія. Панї Підвисоцка жертвувала 50 зр. на будову руского театру, а п. Підвисоцкий рівно-ж 50 зр. на емеритальний фонд для артистів руского народного театру.

— **З руского театру.** П. Лев Лопатиньский і єго жена вступили знов до руского театру, а також п-нї Осиповичева має виступати у Львові підчас гостини руского театру. Таким чином театр буде мати досить сил.

— **Довге житє.** В краківскім шпиталї жи-

вищи в Дубровнику, а так само була певна річ, що они нїколи з тим не виговорять ся, що молодця ще живого видобули з гробу.

Поент Пескаде знав досить добре о всїм, що дїяло ся в послїдних кількох місяцях. Тим то й більше інтересував ся він недужим. Ту любов Петра Баторого, котрій станув Сарканій на перешкодї — той поганець в єго очах, до котрого він справедливо мав якусь відразу — та стріча похорону з весїльними повозами перед двором на Страдоне, то добуванє тїла з гроби на дубровницким кладовищи: все то викликало в тім добрім чоловіцї сочувство, тим більше, коли він зміркував, що й Петро стоїть в якійсь звязи з плянами доктора, хоч не міг поняти їх остаточної цїли.

Із того всего, що сказано, виходить, що Поент Пескаде приняв ся ревно доглядати недужого. Рівночасно наказав єму доктор, щоби він своїми дотепами розвеселяв Петра. А на дотепах єму не збувало. Впрочім від часу празнику в Ґружу він постановив був собі відплатити ся в якийсь спосіб Петрови Баторому.

Длятого то Поент Пескаде, коли приставили єго до недужого, старав ся всякими силами розривати гадки Петра і недавати єму задумувати ся; він балакав та плїв, що лиш єму на язик прийшло. Так розповідав він одного дня, коли Петро єго о то спитав, як він познакомив ся з доктором Антекіртом.

— Підчас спусканя трабоколя на воду, пане Петре — відповів він. Хиба ви собі того не пригадуєте? Чей ви ще не забули тої історії з трабоколем, в котрій вславив ся Кап Матіфу і став ся героєм.

Петро таки не забув тої події, що перервала була й ярмарок в Ґружу, коли то надплив був прогульковий яхт. Але того він не знав, що на предложенє доктора оба акробати покинули свої штуки, а стали у доктора на службу.

— Оттак, пане Петре — казав Поент Пескаде — то була причина, а пожертвованє Капа Матіфу стало ся для нас великим щастєм. Але хоч ми маємо бути вдячні докторови, то не забуваємо, що ми й вам повинні бути вдячні.

— Менї?

— А так, вам, пане Петре, бо ви того дня стали для нас за всю публику, значить ся, ми заробили того дня два риньскі, не заслуживши їх собі, бо високо поважана публика не зайшла до нашої буди, хоч заплатила була за своє місце.

Поент Пескаде привів тим Петрови Баторому на гадку ті часи, коли то він зложивши два риньскі, хотїв зайти до буди провансальских акробатів, але відтак зараз десь щез.

Молодець вже давно був на то забув, але тепер пригадав собі і усьміхнув ся, але якось так сумно, бо пригадав собі, що він тогди, шукаючи Сари Торонталївної замішав ся був поміж людий.

Очи єму замкнули ся і він став собі пригадувати все, що від того дня стало ся. Скоро пригадав собі на Сару, котра тепер може вже віддана, стиснув єго за серце якийсь такий біль, що він готов би був проклинати тих, що виратували єго від смерти.

Поент Пескаде зміркував, що сей празник в Ґружу викликав у Петра сумну згадку. Не відзивав ся отже дальше лиш подумав собі:

— Мій недужий має дїставати що пять мінут по пів ложки доброї веселости. Так хоче доктор, а то не так легко.

За кілька хвиль почав таки сам Петро, розкривши очи, розпитувати ся дальше:

— Чи ви, Поенте Пескаде, знали доктора Антекірта ще перед тим, заким спускано трабокольо на воду?

— Нї; ми єго перед тим нїколи й на очи не видїли — відповів Поент Пескаде — ми навіть не знали, як він називає ся.

— Але від того дня ви вже єго нїколи не попускали ся?

— Нїколи, хиба що він вислав мене де за якими орудками.

— А в якім же ми тут краю? Може би ви менї то сказали, Поенте Пескаде?

— Менї видить ся, що ми на якімсь острові, бо море обливає нас доокола.

— А вже-ж, але в котрій части Середземного моря?

— Хиба так! По правдї сказавши, я й сам не знаю, чи на півночи, чи на заходї, чи може на полудни або на всходї — відповів Поент Пескаде. Впрочім то і так все одно. Одно лиш річ певна, а іменно то, що ми у доктора Антекірта, що нас тут добре годують, добре убирають, дають добре виспати ся, не згадуючи вже про ті відзначеня....

— Але чей може знаєте, як називає ся сей остров, хоч не знаєте, де він лежить? — спитав Петро.

— Чому би не знати?... Знаю добре! Він називає ся Антекірта! — відповів Поент Пескаде.

Надармо силував ся Петро Баторий, щоби пригадати собі, чи єсть де на Середземнім мори який остров, котрий би так називав ся. Він видивив ся на Поента Пескадого.

— Так, пане Петре, Антекірта! — відповів Пескаде на нїме питанє. Коли-б так був у мене який вуйко, то він адресував би до мене лист хиба так: „Туди, та сам не знаю куди!" Але то впрочім нїчого дивного, що сей

дівскім померла сими днями жебрачка Хана Клінґ, котра прожила 106 літ життя.

— **Сильне землетрясенє** дало ся почути сеї ночи в Румунії, головно же в Букарешті і Ґалацу і наробило богато шкоди. Найбільше потерпіло місто Ґалац, де від землетрясеня попукали стіни в многих публичних і приватних будинках. Найбільше ушкоджені соборна церков, почта і будинок судовий.

— **Доповняючий вибір** члена Ради пов. в Самборі з ґрупи найбільше оподаткованих промисловців розписаний на день 11 жовтня с. р.

— **Новоутворений суд повітовий в Жабю** розпічне свою діяльність з днем 1 падолиста с. р.

— **Надзвичайні особові поїзди.** Дирекция руху зелізниць державних у Львові оповіщує: З нагоди приїзду Є. Вел. Цісаря до Львова будуть переходити, крім в днях наведених в оголошеню до Ч. Д. Р. 32009 з мая 1894 на шляхах Краків-Львів і Чернівці-Львів (т. є. в суботу на ніч до Львова, а в неділю в ночи зі Львова до Кракова і Черновець) надзвичайні поїзди особові Ч. 19 і 20, взглядно Ч. 318 і 317 також на днях 6, 7 і 8 вересня с. р. з Кракова, взглядно з Черновець до Львова, а 7, 8 і 9 вересня зі Львова до Кракова, взглядно до Черновець для звиджуючих виставу у Львові після того самого розкладу їзди і по тих самих знижених цінах. Зґадане знижене цін їзди важне також для поїздів звичайних, маючих получене зі зґаданими поїздами надзвичайними.

— **Про урвавший ся бальон** у Відни, що залетів з поручником Дворжаком аж на границю Босни і Хорватиї, доносять ще отсї подробиці: Стріляне ґранатами до бальона відбуває ся так, що один бальон висить на припоні у воздусї і до него стріляють; другий же бальон, недалеко від першого, в котрім сидить в човенци під сподом офіцир, що контролює вистріли на першім бальоні, держать яких сорок вояків за шнури і тягнуть его, куди потреба. Коли перетягають бальон з місця на місце а по дорозі стрічять де дроти телеґрафічні, понад котрі треба бальон перетягати, то офіцир дає з човенця знати на долину, щоби чотирох вояків пустило свої шнури; він підтягає відтак ті шнури так високо, щоби перекинути їх через дроти. Вояки ловлять за ті шнури і держать бальон вже поза дротами а тимчасом перетягають дальші чотири шнури і т. д., доки аж всї не перетягнуть на другий бік. Тим способом перетягали і бальон „Ганновер“, в котрім сидів поручник Дворжак, понад дроти телеґрафічні недалеко Феліксдорфу під Віднем. Вже перетягнули були сїм разів по чотири шнури, коли Дворжак дав приказ з гори, щоби ті, що ще остались по сїм боці телеґрафічного дрота, — а було їх 10 до 12 мужа, — пустили свої шнури і пішли попід дріт на другий бік і там чекали, аж він поперекидає шнури до них. Они пустили а бальон став тогди з такою силою рвати ся в гору, що тамтї другі не могли вже его удержати. Бальон сїпнув ними і повалив їх на землю. Роздав ся страшенний крик і бальон почав як стріла летїти в гору та вхопив ще за собою двох вояків, що держали ся его за шнури. Они мали на стілько притомности, що спустили ся по шнурах на землю і упали один з висоти може 15 метрів а другий може з 30 метрів, при чім ще попертинали собі руки шнуром аж до крови. Бальон полетів тим часом з поручником в безвісти. Бальон з поручником Дворжаком спустив ся на границі Босни межи місцевостями Сирава а Градише. Коли люди побачили бальон у висоті 20 метрів над землею не хотїли дати помочи; аж коли побачили в човенци чоловіка, задержали бальон і поручник Дворжак вийшов щасливо із сеї пригоди, перелетївши добровільно 350 кільометрів в несповна 12 годин.

— **Ластівка з середної Азиї.** Із Загребу доносять, що у Воковарі в Славониї зловлено сими днями ластівку, котра мала на шийцї шовкову стяжечку, а на ній було виписано: „Семипалатиньск, 14 цьвітня 1894.“ Семипалатиньск, 14 цьвітня 1894.“ Семипалатиньск єсть столицею ґуберниї тогож самого імени в російских посїлостях в середній Азиї. Ластівочцї привязано на шийку другу стяжечку, на котрій написано: „Вуковар, 24 серпня 1894 і пущено еї на волю. Тепер полетить она з тими стяжечками знову кілька тисячів кільометрів дальше, десь аж в глубину Африки.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 вересня. Букарештеньска аґенция доносить, що вість про арештоване кількох саских родин із Сибіну за переїхане дитини, і про держане їх через кілька днів під ключем, єсть зовсїм безосновна. Коло Кієн переїхали они вправдї якогось селянина румуньского, але самі дали ему першу поміч і заплатити 50 зр., а бурмістр в Кієні взяв лиш з них протокол і на тім вся справа закінчила ся.

Гонґконґ 1 вересня. На ріці Кантоні згоріло 100 лодий, на котрих жили люди, що торгували цьвітами. При сїм пожарі згинуло около 1000 людий.

Мадрид 1 вересня. Султан Марокка прислав письмо до іспаньскої королевої реґентки, в котрім каже, що іменоване консулів француского і анґлїйского у Фезї зробило на тамошних мешканців дуже зле враженє. Султан просить, щоби іспаньске правительство не висилало свого консуля, та щоби спонукало ще й тамтї другі держави, щоби они відкликали своїх консулів.

Париж 1 вересня. В тутешних церквах править ся нинї богослуженє за подужанє ґр. Парижа.

Рим 1 вересня. Больоньска префектура заказала конґрес социялїстичний, скликаний до Імолї на перші дни сего місяця.

Париж 1 вересня. З Ганої наспіла вість, що Хінцї напали дня 28 серпня на контрольора тамошної комори митової Шалета, убили его, а его жінку і донечку вхопили і забрали з собою. Войско француске не могло вже здогонити убийників. О тім повідомлено француского репрезентанта в Пекінї.

Амстердам 1 вересня. При нагоді торжества в день уродин королевої, викликали социялїсти розрухи, а коли полїция взяла ся робити порядок, стали на ню кидати камінем. Полїция почала тогди рубати шаблями і покалїчила кількох социялїстів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannesgasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна тамже засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

остров називає ся Антекірта, бо він належить до доктора Антекірта. А чи доктор називає ся так від острова, чи остров від доктора, то вже годї менї сказати, хоч би я й навіть був ґенеральним секретарем якогось ґеоґрафічного товариства.

Петро приходив поволи до сили, живив ся добре і з кождим днем ставав дужчий. Доктор навідував ся часто до него та розмавляв з ним о всїм, лиш не о тім, що могло Петра безпосередно інтересувати. А Петро знов, що не хотів перед часом викликувати довірочности, чекав, аж доктор сам перший звірить ся ему.

Поент Пескаде доносив докторови все вірно, о чім він жартами розмавляв з Петром. Петро очевидно був цікавий, що то має ся значити, що не лиш про самого доктора, але навіть і про остров нїхто нїчого не знає. Так само видко було, що він заедно думав о Сарі Торонталївній, котра тепер так далеко була від него, бо вся звязь межи сушею а островом Антекіртою була перервана. Але надходила вже хвиля, в котрій треба було ему досить сили, щоби о всїм довідати ся.

Так то! Він мав о всїм довідати ся, а доктор постановив був собі бути того дня зовсїм без чутя, як той лїкар, що робить операцию.

Минуло кілька днїв. Рана молодця була зовсїм загоїла ся. Він міг вже вставати і сїдати собі коло вікна. Вигрівав ся на теплім сьвітлї сонця Середземного моря, здоровий морский вітер роздував его легкі і додавав ему здоровля та сили. Він таки мимо волї ставав здоровійший. Очи его вдивляли ся упорно в безмежний овид і він рад би був глянути ними аж поза него; видко, що на дусї ще не зовсїм був подужав. Море доокола острова було майже завсїгди пусте. Ледви що показали ся десь здалека побережні судна як шебеки та тартани, поляки або сперонари [1]), але до острова нїяке не підходило. Великого корабля торговельного, або якого пакетового парохода тут не було нїколи видко.

Можна було справедливо сказати, що остров Антекірта лежить десь на самім кінци землї.

Дня 24 липня заповів доктор Петрови Баторому, що він на другий день по полудни може вже вийти на двір і навіть сам обіцяв ся піти з ним на сей перший прохід.

— Коли я маю вже силу виходити, пане доктор, то маю також силу й довідати ся про вас.

— Про мене? Що у тебе на думці Петре?

— А от що: ви знаєте цїле моє житє, а я вашого не знаю.

Доктор дивив ся уважно на него, вже не як приятель, а більше як лїкар, щоби змірквати, чи порадно буде додавати огню і зелїза до здорової крови недужого. Відтак сїв собі коло него і сказав.

Коли так, то послухай моеї історії.

(Дальше буде).

---

[1]) Шебеки, поляки і сперонари суть більші судна, що мають по три машти; на шебеках суть машти похилі. Тартани суть італїйньскі лоди рибацкі з одним маштом; австрийскі тартани суть ще й криті.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Велика Львівска Льотерия Виставова | Послідний місяць

Головні виграні

60.000 зр. 10.000 зр. 5.000 зр.

в готівці по потрученю лише 10%

Львівскі льоси виставові по 1 злр.

поручає

Август Шелленберґ, Кіц і Штофф, Яков Штро

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси ьимпрати.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

Льоси

вистави краєвої

штука 1 зр. а. в.

Головна виграна

60.000 зр.

продає

Л. ПЛЬОН,

бюро

дневників і оголошень

ул. Кароля Людвика 9.

62

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.